

AXIOS

Anul I SUPLIMENT AL REVISTEI EPARHIALE

Nr. 2

CĂLĂUZĂ ORTODOXĂ

EDITAT DE ELEVII SEMINARULUI TEOLOGIC
"SFÂNTUL APOSTOL ANDREI" - GALAȚI

ORTODOXIA - OMUL - MÂNTUREA

Sroblema măntuirii este esențială. Un lucru e sigur: problema aceasta începe de la intrarea în viață iar atât timp cât ești viu, nimic nu e pierdut. Viața omului e plină de primejdii, suprată de erori, dar atât timp cât e viu și sincer, omul se poate apropiă de Hristos. Care este în fința sa; dacă în viață are libertatea de a păcătui, totodată are și libertate spirituală cu care se poate integra în comunitatea de dragoste - ortodoxă.

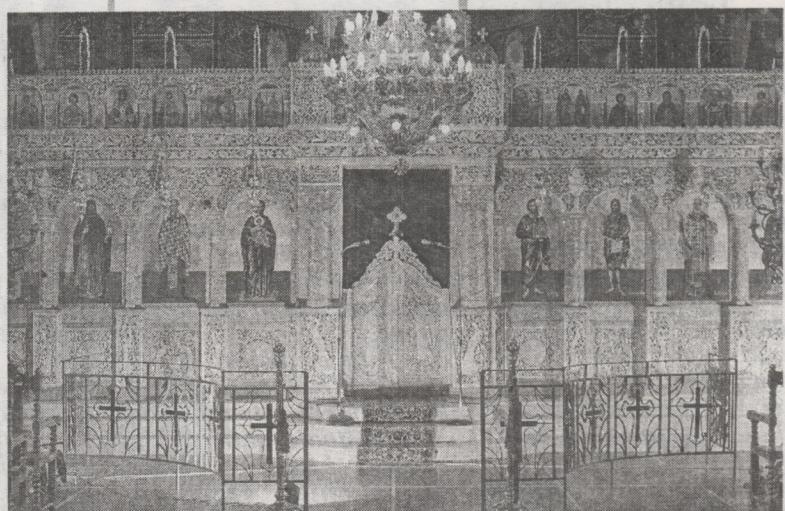
Ceea ce e frumos în noi e faptul căutării. Desacralizarea neîntreruptă a omului modern a alterat conținutul vieții sale spirituale; nu i-a sfărâmat însă și matricele imaginației. Un întreg deșeu mitologic dăinuie în zonele slab supuse controlului, astfel încât adesea profani sunt inclinați să se mulțumească

cu primele mărturii ce le cad sub ochi, construindu-și apoi interpretații generale.

A înțelege nu înseamnă însă și a cunoaște, omul schimbându-se în funcție de ceea ce doreste. Absența rugăciunii înseamnă absența experienței religioase a actualizării divinului în suflete. E nevoie de o serie de experiențe sufletești pentru a căpăta acea stare de spirit care e ortodoxia.

Ortodoxia e pentru noi Creștinismul autentic, care trebuie actualizat în proaspete și calde fapte sufletești.

Trebuie să fim creștini pentru a găsi un sens vieții, sens care să întreacă simplaumanitate.

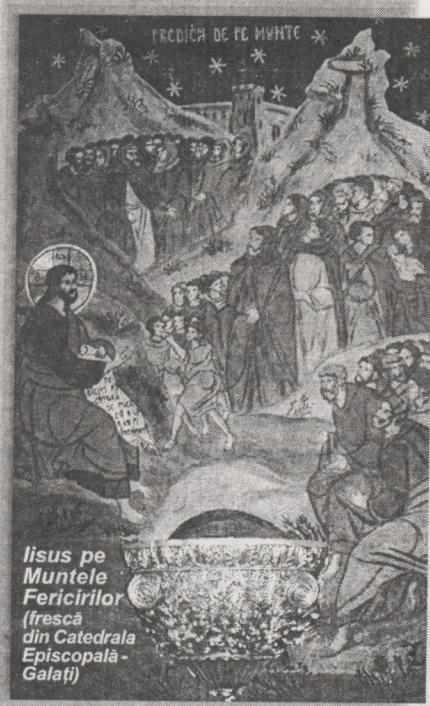

Hristos dovedește această realitate a transcendentului și posibilitatea de a-l ajunge prin experiența religioasă.

Creștinismul stăpânește sensul vieții - care nu e un sens tragic. Acei dintre ortodocși care au dus o viață lipsită de neliniști și experiențe lăuntrice nu suntadevărați ortodocși. Cred, dar nu știu ce să credă și nu cunosc prețul credinței, când sufletul se întoarce din pustiul altor experiențe lumești.

Omul care a înțeles și a justificat tot, care a izbutit să se împace cu lumea și cu Dumnezeu, nu mai are nimic de învățat de la viață, el a intrat în moarte fiind încă în viață. Trăind - suferi, suferi, deci nădăjduiești în măntuire; viața omului are un singur rost - măntuirea lui, dar numai murind omul și-o poate dobândi.

Mircea IONEL,
anul II

„În Biserica slavei Tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumnezeu”, spune troparul de la utrenie.

Cred că aceleași sentimente de bucurie, de măreție și de împlinire sufletească le-au simțit și mulți dintre creștini în toată perioada pascală.

Cum să nu te bucuri când vezi venind la biserică mame cu prunci în brațe, stând înaintea icoanei Mântuitorului, așteptând să primească Taina Sfintei Împărtășanii? Cum să nu-ți fie sufletul încărcat de speranță când vezi în biserică și bătrâni,

Când înțelege că ființa destinată zidirii este însăși soția lui, Manole cere Domnului - precum Iisus în Grădina Ghetsimani - să o îndeplineze pe Ana de altarul jertfei.

Dumnezeu, Care îl veghează de aproape, răspunde pe dată rugii sale respectând libertatea și viața făpturilor Sale.

Cei doi soți, Ana prin curajul și tenacitatea cu care înfruntă, din devotament pentru bărbatul ei, stihile dezlanțuite, iar Manole prin acceptarea jertfei și respectarea jurământului, urmează modelul Mântuitorului:

„Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta” (Matei. 26,42).

ÎNVIEREA ÎN TRE PACE ȘI RĂZBOI

și tineri care încearcă să clădească împreună acel turn duhovnicesc al cărui vârf - Hristos - le va oferi în Dumineca cea mare a Învierii lumina cea dătătoare de viață?

Ce păcat, totuși, că trăim într-un secol în

care mulți refuză să accepte acea bucurie a împlinirii tainei și că cei care nu știu că Dumnezeu este Domn al păcii încearcă să înlăuțască tot ceea ce este tainic și dumnezeiesc cu ceea ce este obișnuit și demonic, vrând să înăbușe miroslul înălțător al tămâiei cu miroslul toxic, ucigător, al prafului de pușcă.

Iată că trăim într-o epocă a robotizării și a mecanizării, într-un secol în care toate marile descoperiri și creații ale omului nu slujesc decât materiei, devenind în această perioadă dușmanul pri-

mar al celor care le-a scos la iveală. Păcat că în această lume în care există destui oameni loviți de boli incurabile, expuși foamei, „cei mari” uită de aceasta, fiind orbiți de setea nebună de stăpânire, vrând să creeze parcă o altă lume decât cea creată de Dumnezeu, în care mariile forțe diavolești (mândria, ura) să stăpânească autoritar.

Este bine săiut de către toți că viața sub orice formă a sa nu se poate dezvolta în acest context și că omul nu-și poate atinge scopul său suprem - mătuirea - decât în pace, căci pacea nu este altceva decât desăvârșirea izbândeii, iar izbânda supremă este Învierea lui Hristos, Înviere care ne-a adus și nouă din nou, posibilitatea de a ne împărtași de tot ceea ce izvorăște din lumina dumnejască.

În toată această regie a evenimentelor lumii, mesajul cântării din noaptea Învierii „Să iertăm toate pentru Înviere” este,

se pare, mai actual ca oricând.

„Ceea ce se profilează la orizont acum - spunea fericitul întru pomire patriarhul Iustin într-un articol al său - nu este călcarea în picioare a demnității unui om, ci atentatul la însuși dreptul omului la viață”. Și iată că, din păcate, aceste cuvinte sunt acum mai mult decât actuale.

Nouă, creștinilor, care trăim încă mulțumită lui Dumnezeu în armonie și liniște, nu ne rămâne decât datoria de a ne ruga pentru pacea lumii și să avem curajul să mărturism lumii întregi cuvintele Sfântului Vasile cel Mare care zice: „...că nimic nu este mai propriu creștinului decât a fi cător de pace”.

Astfel, să ne rugăm cu toții cum s-a rugat proorocul Isaia: „Doamne, revarsă pacea peste noi, că toate lucrurile noastre pentru noi Le-ai făcut” (Isaia 26,12).

Ciprian BÂRA
Anul III

Cel ce construiește un lăcaș de cult îl implantează și în ființa sa. Acest loc ajunge sacru, ajunge o puncte pe care

MESTERUL MANOLE - EMANUEL ROMÂNIAZAT

sufletele merg spre cer. În sine se naște un înger care se ridică la cer.

Manole se înalță în duh, lăsând trupul său, care se întoarce pământului.

Izvorul care ia naștere în locul prăbușirii sale reprezintă izvorul de pătrundere a tainelor, simbolizând apa vie, pecetea vieții duhovnicești, a Duhului Sfânt, simbol al nesfârșitei iubiri a lui Dumnezeu pentru om.

Tot ce se petrece în lume implică în mod necesar și jertfa: viața nu se stinge niciodată, ci se retrage din forme pentru a continua, în alte vesiminte, la nesfârșit.

Sămânța, bobul de grâu, oul, părinții oferă propriul trup forței vitale ce înmugurește înăuntru.

Dinamica lumii create este asigurată de eternă repetabilitatea jertfei indispensabilă „devenirii întru devenire”, generând fascinantul spectacol al metamorfozelor, cu atât mai mult jertfa este condiția „devenirii întru ființă”, aspirație zidită în sufletul omului de însuși Dumnezeu, în momentul când trupul de lut îl-a dăruit suflare de viață.

Cosmin CONSTANTIN

Fiind coroana creației, omul a fost înzestrat de Dumnezeu cu o voință tare, cu o inimă capabilă de sentimente pure și cu o rațiune îscoditoare. Pierzând fericita stare primordială, omul a păstrat nestinsă în suflet dispoziția de a tinde spre Dumnezeu, de a-l cunoaște și de a sta în legătură cu El.

Legătura liberă și conștientă a omului cu Dumnezeu, implicând

ale popoarelor antice, reflectând experiența sacrului. Produs al fanteziei creațoare, mitul este o ficțiune, însă o ficțiune care ilustrează un adevăr, căci imaginea artistică încifrează un principiu metafizic sau o lecție de morală. După Platon, mitul este un mijloc de a ajunge la adevăr sau de a te apropiua de el; este o "face mai frumos, mai ispititor".

peră adevărul au scopul de a-l face mai frumos, mai ispititor".

Bogăția și complexitatea miturilor face aproape imposibilă o clasificare a lor. Foarte multe au ca temă creația, concepută în trei etape: teogonia, cosmogonia și antropogonia.

Unele mituri prezintă ca scop al creației omului slujirea și glo-

MIT SI RELIGIE

și trăirea după voia divină, o constituie religia. Știind că această legătură a fost neîntreruptă, conchidem că religia a apărut o dată cu omul, fiind dată de Dumnezeu. Îmbrăcat în „haine de piele”, coborât în contingent, omul n-a putut păstra revelația primordială în stare corectă, ci a particularizat-o în funcție de cadrul fizic al existenței sale. Așa s-au născut miturile cosmogonice, ale elementelor, ale destinului, zeii și arhetipurilor.

Miturile conservă fragmentar credințele religioase

RUGĂCIUNE

Îngăduie-mă, Doamne.
Primește-mă
în liniștea albastrului
Tău
și odihnește-mă
de prigoana păcatelor mele.
Alină-mi rănilor cuvintelor,
ajută-mă să Te strig
din adânc de inimă.
Învață-mă să Te iubesc
și lasă-mă, Doamne,
să țes din lacrimi
trepte pentru înălțarea sufletului
la poarta milostivirii Tale.
IONITĂ ADRIAN

Imagine din biblioteca Seminarului

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN
GALATI

EPISCOPIA
DUNĂRII DE JOS
GALATI

SEMINARUL TEOLOGIC
"SF. AP. ANDREI"

GALATI

OFERTA ȘCOLII

1999

CU BINECUVÂNTAREA P.S. DR. CASIAN CRĂCIUN
EPISCOPUL DUNĂRII DE JOS

Unele mituri prezintă ca scop cele către sacru, dar și un văl care ascunde, celor neinițiați, adevărul. După părerea lui Maxim de Tyr, „vălurile cu care mitul aco-

rificarea divinității creațoare, sau consideră omul destinat să devină terenul duelului dintre bine și rău.

Religia oferă alte viziuni, de un caracter mai demn: omul - beneficiar al lumii create și factor de echilibru și omul perfectibil, tinând spre starea dumnezească.

Prin superioritatea ei, religia și dezvăluie natura transcendentală, supranaturală, avându-și punctul de plecare în Ființa divină, și nu în imaginația omului.

Mitul este o încercare de a cunoaște universul vizibil și pe cel presupus, oferind o viziune fragmentară a divinității, pe când religia înalță omul spre a-l uni cu Dumnezeu.

Claudiu CREȚU,
anul V

Salutăm apariția pliantului "Seminarul Teologic Sf. Apostol Andrei. OFERTA ȘCOLII 1999", publicat cu binecuvântarea P.S. Episcop dr. Casian Crăciun, oferit tinerilor ce optează pentru școala seminarială.

Pliantul prezintă date despre planul de învățământ pentru anul 1999-2000, amănunte despre structura catedrelor cu titularii lor, cuvinte despre preoție, un scurt istoric al seminarului gălățean, cât și roade ale activității scolarești misionare, filantropice și culturale ale acestei prestigioase unități de învățământului gălățean.

(Nota red.)

AXIOS

DE VORBĂ CU UN SATANIST

Intr-un mod alarmant, numărul tinerilor care deviază de la cursul normal al vieții este în continuă creștere în România. Haosul economic și politic survenit după evenimentele din decembrie 1989, cu consecințe atât de nefaste în social, invazia unor idei importante de aiurea, care a bulversat sistemul valorilor sănătoase greșit înțelese, dezorganizarea economică, socială, deriva spirituală au determinat nu numai în rândul celor adulți, ci mai ales al adolescenților o anumită stare de rătăcire, de nesiguranță. Derutați, în această epocă de confuzie a valorilor, tinerii sunt atrași de „fructul opriț” de violență, droguri, pornografia etc.

Iată, în câteva rânduri, concepțiile unui Tânăr absolvent de liceu din București, care se vrea întemeietorul unui cult satanist:

„Sunt conștient de faptul că Iisus Hristos este un model demn de urmat, nu numai ca Fiul al lui Dumnezeu, ci și pentru că este o întâmplare omenească a forței binelui. Cu toate că sunt botezat creștin și îl accept ca model pe Iisus, totuși mă simt atras de extrema cealaltă”. În ce constă extrema? „Mai multă libertate, libertatea de a încălca orice principiu moral; un satanist nu va avea niciodată complexe de vinovătie față de Dumnezeu și se va simți întotdeauna curat și degajat”.

Principalele legi sataniste ar fi: „să nu respectă nimic din morala creștină și să faci tot ce-ți dorești în interesul propriu. Dragostea - sentiment prin care omul se desprinde de pământesc și devine capabil de a participa cu sufletul la o simțire divină - este un sentiment satanic și credincioșii creștini fac o mare confuzie, pentru că Satan este citadela care guvernează plăcerile din timpul vieții”. „O societate formată numai din adepti ai satanismului ar putea supraviețui, deoarece respectul pentru Satana ar impune o moralitate, bineînțeles alta decât cea creștină. Căsătoria nu este acceptată decât tot cu un partener satanist, căci astfel se asigură libertatea totală a fiecărui”.

Această rătăcire ar proveni, după spusele interlocutorului nostru, din faptul că Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunile, lucru care nu poate fi imputat lui Satan, care oferă, după rugăciuni, mai mulți bani, fericirea trupească și sufletească, împlinire, în condițiile unui egoism exacerbat.

Oare să fie acesta motivul? Sau este tocmai o lipsă accentuată a educației religioase, completată de o încredere în sine prea mare, într-un context social inadecvat (anturaj irresponsabil), în contextul unei dorințe de ieșire în evidență (șocantă), caracteristică teribilismului adolescenților??!

Aberații și numai aberații ce se opun unei logici de gândire sănătoasă, ce îmbolnăvesc sufletul și trupul și-l depărtează pe om de Dumnezeu, afundându-l în groapa adâncă și întunecoasă a mizeriei umane.

Nu se poate spune dacă satanismul reprezintă sau nu un pericol

imediat în România. Cert este că apariția unor astfel de mișcări atestă faptul că potențialul există. Tineretul are nevoie de joc, de inedit, de fantastic, iar viața cotidiană pare banală, anostă când nu este frustrantă pe toate planurile.

Când acțiunea formativă a familiei, a școlii și a societății este inadecvată și ineficientă, ea provoacă reacții de respingere și de revoltă. Nevoia de straniu, de nou, asociată cu diverse deziluzii, poate determina un Tânăr să devină satanist. Mai mult, insistenta propagandă reală prin denumirea unor genuri ale rock-ului apasă balanța ce înclină deja spre diavol.

„Biserica satanistă” acoperă perfect o nișă „ecologic-religioasă” izolată și fără concurență, cu concepte ce se mulează pe cerințele arzătoare ale vârstei adolescente, uneori prea aplecată spre labilitate.

**Claudiu MITU
anul V**

AXIOS

**Responsabili de număr:
CLAUDIU CREȚU
MIRCEA IONEL**